

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 23 sierpnia 1957 r.

Nr 68

TREŚĆ:

Poz.:

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

412 — nr 269 z dnia 29 lipca 1957 r. w sprawie usprawnienia gospodarki kruszywem naturalnym	605
413 — nr 285 z dnia 31 lipca 1957 r. w sprawie zakresu działania i organizacji terenowych komisji planowania gospodarczego	606
414 — nr 312 z dnia 13 sierpnia 1957 r. zmieniająca uchwałę nr 826 Prezydium Rządu z dnia 15 października 1955 r. w sprawie przyznawania nagród za wybitne prace w dziedzinie twórczości urbanistycznej i architektonicznej	613

ZARZĄDZENIA:

415 — Ministra Finansów z dnia 11 lipca 1957 r. w sprawie dopłat z budżetu z tytułu sprzedaży pasz przez zakłady handlu paszami Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” państwowym gospodarstwom rolnym	613
416 — Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 27 lipca 1957 r. w sprawie trybu ustalania cen w resorcie przemysłu ciężkiego	614
417 — Ministra Rolnictwa z dnia 10 czerwca 1957 r. w sprawie zmiany lokalizacji stacji doświadczalnych oceny odmian	616

412

UCHWAŁA Nr 269 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1957 r.

W sprawie usprawnienia gospodarki kruszywem naturalnym.

W celu usprawnienia gospodarki kruszywem naturalnym Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Kruszywem naturalnym w rozumieniu niniejszej uchwały jest żwir, pospółka i piasek, używane do robót budowlanych i podsypiek torowych.

2. Uchwała niniejsza nie dotyczy piasku do celów podszkawkowych i przemysłowych (piaski szklarskie, formierskie itp.), do robót asfaltowych oraz żwirów filtracyjnych.

§ 2. 1. Zobowiązuje się wszystkie ministerstwa, którym podlegają zakłady eksploatacji kruszywa naturalnego, do sukcesywnego przekazania ich właściwym prezydiom wojewódzkich rad narodowych bądź innym jednostkom wskazanym przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych; nie dotyczy to zakładów przedsiębiorstw wykonawstwa budowlanego tworzonych dla własnych celów.

2. Termin zakończenia przekazywania zakładów ustala się na dzień 31 grudnia 1957 r.

3. Wyjątki od zasady ustalonej w ust. 1 i 2 (tzn. pozostawienie zakładów w dyspozycji poszczególnych resortów) są dopuszczalne tylko za zgodą Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych. Zgody tej nie wymaga się w stosunku do zakładów przedsiębiorstw wykonawstwa budowlanego, tworzonych dla własnych celów.

§ 3. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych, którym zostaną przekazane zakłady kruszywa naturalnego, powinny je podporządkować wojewódzkim zarządom przemysłu materiałów budowlanych.

2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (wojewódzkie zarządy przemysłu materiałów budowlanych) sprawują nadzór państwowy nad działalnością spółdzielczych i prywatnych zakładów eksploatacji kruszywa naturalnego, a w szczególności wydają zezwolenia na eksploatację i określają jej warunki — w ramach obowiązujących przepisów i zgodnie z wytycznymi określonymi przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, a wynikającymi z jego zadań wymienionych w § 4.

§ 4. 1. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych koordynuje działalność przedsiębiorstw podległych zarówno prezydiom wojewódzkich rad narodowych, jak i poszczególnym ministrom w zakresie produkcji i zbytu kruszywa naturalnego; do uprawnień Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w tym zakresie należy:

- 1) bilansowanie kruszywa naturalnego w skali krajowej na podstawie danych dotyczących produkcji oraz zaopatrzenia gospodarki narodowej;
- 2) prowadzenie polityki inwestycyjnej w przemyśle kruszywa naturalnego w całym kraju przez określenie wiążących wytycznych w sprawie podejmowania inwestycji w zakresie budowy lub rozbudowy zakładów kruszywa naturalnego;
- 3) zatwierdzanie wojewódzkich planów przewozów kruszywa naturalnego w sposób zapewniający ekonomiczne wykorzystanie środków transportowych oraz eliminujący zbędne krzyżujące się przewozy;

- 4) ustalanie cen kruszywa naturalnego w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Cen;
- 5) opracowywanie projektów typowych zakładów wydobywania i uszlachetniania kruszywa naturalnego;
- 6) prowadzenie w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Geologii prac poszukiwawczych oraz nad dokumentacją złóż kruszywa naturalnego;
- 7) prowadzenie w porozumieniu z Prezesem Polskiego Komitetu Normalizacyjnego prac normalizacyjnych w zakresie przemysłu kruszywa naturalnego;
- 8) występowanie z wnioskami w sprawie zmian taryf przewozowych dla kruszywa naturalnego;
- 9) ustalanie, które województwa (rejony) są samowystarczalne pod względem zaopatrzenia w kruszywo naturalne, w których występuje deficyt, a które mają nadwyżki określając równocześnie województwa (rejony), z których i do których zezwala się wywozić kruszywo naturalne.

2. Przepisy o gospodarowaniu kruszywem naturalnym dotyczące zakładów eksploatujących złoża kruszywa natu-

ralnego w łóżyskach rzecznych powinny być wydane po porozumieniu z Ministrem Żeglugi i Gospodarki Wodnej.

§ 5. 1. Traci moc uchwała nr 684 Prezydium Rządu z dnia 12 września 1953 r. w sprawie usprawnienia gospodarki kruszywem naturalnym i jego przewozów drogą kolejową (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-85, poz. 1008 i Nr A-104, poz. 1400).

2. Do czasu wydania przepisów o przewozie kruszywa naturalnego należy stosować w tym zakresie przepisy uchwały wymienionej w ust. 1, z tym że wynikające z niej uprawnienia dla Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów przysługują Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 6. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, wszystkim zainteresowanym ministrom i kierownikom urzędów centralnych oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

413

UCHWAŁA Nr 285 RADY MINISTRÓW

z dnia 31 lipca 1957 r.

w sprawie zakresu działania i organizacji terenowych komisji planowania gospodarczego.

W celu usprawnienia form i metod planowania gospodarki rad narodowych Rada Ministrów na podstawie art. 20 i 22 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. Nr 14, poz. 130) uchwala, co następuje:

§ 1. Przy prezydiach rad narodowych działają następujące komisje planowania gospodarczego (KPG):

- 1) wojewódzkie komisje planowania gospodarczego (WKPG) przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych,
- 2) miejskie komisje planowania gospodarczego (MKPG) przy prezydiach miejskich rad narodowych miast wyłączonych z województw oraz miast stanowiących powiaty;
- 3) powiatowe komisje planowania gospodarczego (Pow.KPG) przy prezydiach powiatowych rad narodowych.

§ 2. 1. Terenowe komisje planowania gospodarczego są doradczymi i opiniodawczymi organami prezydiów właściwych rad narodowych w sprawach planowania rozwoju całokształtu gospodarki oraz w sprawach dotyczących ustalania kierunków polityki gospodarczej na terenie objętym działalnością rady narodowej.

2. Do zakresu działania KPG w szczególności należy:

- 1) badanie sytuacji gospodarczej województwa, powiatu lub miasta, przeprowadzanie kompleksowych analiz potrzeb i możliwości ich zaspokojenia w drodze maksymalnego wykorzystania miejscowych zasobów i rezerw gospodarczych;
- 2) badanie zjawisk demograficznych województwa, powiatu lub miasta w zakresie zapewnienia gospodarce siły roboczej i zapewnienia pełnego zatrudnienia ludności;

3) opracowywanie wniosków i opinii dla prezydiów rad narodowych w sprawach polityki gospodarczej, a w szczególności w sprawach polityki zaopatrzenia ludności, polityki inwestycyjnej, polityki kredytowej oraz polityki zatrudnienia;

4) opracowywanie założeń i wniosków w sprawie kierunków rozwoju gospodarki oraz innych wniosków i opracowań z zakresu planowania perspektywicznego;

5) inicjowanie, opiniowanie oraz opracowywanie kompleksowych programów aktywizacji terenów, w szczególności w drodze wykorzystania miejscowych zasobów i rezerw siły roboczej;

6) analizowanie i koordynowanie projektów wieloletnich i rocznych planów gospodarczych, sporządzanych przez komórki wykonawcze prezydiów rad narodowych, oraz opracowywanie projektów zbiorczych terenowych planów gospodarczych;

7) ustalanie szczegółowych metod i trybu sporządzania projektów terenowych planów gospodarczych w ramach zasad i trybu sporządzania narodowych planów gospodarczych;

8) badanie i dokonywanie systematycznej oceny przebiegu i wyników realizacji terenowych planów gospodarczych z punktu widzenia całokształtu problematyki gospodarczej oraz opracowywanie dla prezydiów rad narodowych okresowych analiz ekonomicznych dotyczących sytuacji gospodarczej i wniosków dotyczących środków niezbędnych dla prawidłowego rozwoju gospodarki rad narodowych;

9) analizowanie zamierzeń i przedsięwzięć gospodarczych jednostek gospodarki zarządzanych centralnie wpływa-